

— Do gróba. —

— Ali mi oblubiš, da mi ne bodeš delala nikoli kake kvare, kadar bodeš nabirala hrano záse in svojo mater, ter bodeš zadovoljna z zrnci, katera raztrosijo moji ptički in pa z ónim, kar ti preskrbim jaz? —

— Obljubim! —

— Pojdi toraj in uživaj zlato prostost ter védi, kaj stori ljubezen do starišev in prijazno vedenje. Pozdravi mi svojo bolno mater! —


— Hvala vam, gospod milostivi; če prelomim katero koli od danih obljub, pa pokličite „mijáv-mijáva“. Zdravi! — Takó je rekla ujeta miška odhajajoč iz njene ječe, priklonila se mi do tal in izginila kakor bi mignil. Jaz sem se čudil tej mali razposajenki in si mislil: če nihče, ta bi izvestno privezala mački zvonec okolo vratú. Vender ji povedati tega nisem hotel; čemu bi nam bile potlej mačke! —

* * *

Otroci ljubi, evo vam pripovedke male jetnice. Ne rečem, da storite takó, kakor sem storil jaz, če ujamete katero njene rodovine; ker miši so kvarljive živali. Zatorej, kar v mačji želodec z njimi. Vender, kakor ni nobenega pravila brez izjeme, takó je bila tudi moja miška nekaj posebnega, zato sem ji tudi prizanesel. Če ujamete pa tudi vi kdaj tako miško, katera vam bode tako pripovedovala in se takó vedla, kakor se je moja — nù potlej pa storite tudi vi takó. Ali zeló dvomim, da jo ujamete kdaj!



Zdravnik in učitelj.

dravnik in učitelj se srečata in govorita o bolnikih, katerih je baš zdaj toliko v vási. Učitelj vpraša: „Kaj neki je sosedovemu Tončku in njegovii sestrici Katarinki, da sta obá takó bléda in upadena; na licih se jima pozná, da nista zdrava. Učiti se jima ne ljubi in tudi drugače nista nič kaj pri dobri volji.“ — „To vam rad verojamem,“ reče zdravnik. „Bil sem véčeraj pri njiju bolnem očetu in kaj sem videl?“ Soba vsa umazana, mize in stoli polni práhú, zrak v izbi zaduhel in nobenega okna odprtega, da—si je zunaj solnce gorko sijalo. Pri odhodu sem dejal ženi, da naj gleda na snažnost po vsi hiši in naj sobo večkrat prezrači, ker drugače ni mogoče, da bi ozdravel njen mož in bati se je, da tudi otroka zbolita.“

Učitelju sta se Tonček in Katarinka zeló smilila, ker sta bila v šoli prav pridna otroka. Ko so bili družega dne vže vsi otroci v šoli, zapisal jim je gospod učitelj na šolsko tablo naslednje vrstice:

Snažnosti kjer v hiši náj
Zdravih ondù náj ljudij.

Posl. Ivan Tomšič.

